

Den ærede Rigsdagsmand har ikke anført noget Beviis for, at denne Form for den fremtidige Grundlov for Kongerigets Anliggende indeholdt — hvad han nu bagefter er blevet opmærksom paa — Bestemmelser, der gjorde den uskikket til dens Brug; han har tværtimod antydet, at han ikke i saa Henseende fortroede det Votum, han tidligere har afgivet. Det er altsaa her ikke Formen, man angriber; det er for at hindre Fællesforfatningen, som den nu foreligger i Udkastet, fra at træde i Kraft, Angrebet skeer. Rigsdagen vilde, hvis den gik ind herpaa, komme til at udsætte sig for den Vebredelse, at den ikke sagde Nei der, hvor dens Nei egentlig hørte hen, men forkastede den Form for Kongeriget Danmarks særlige Grundlov, som to tidligere Rigsdage og tildeels Medlemmerne af den nuværende Rigsdag, havde vedtaget, og jeg troer ikke, at der kunde findes noget Vaaben, der var bedre i dens Hænder, der vilde betræde Ulovlighedens Vel. Ulovlighedens Vel betrædes altid saaledes, at man over paa de Forsamlinger, med hvilke man ikke kan komme til Rette, søger at kaste Bessyldningen for, at de handle chicanøst, at de ikke handle ligefrem og aabent; og til denne Bessyldning kunde man give en vis Anledning, naar man i dette Dieblis tog tilbage, hvad man, eller hvad i det Mindste to Rigsdage og mange af Medlemmerne af den nuværende, tidligere havde givet, — givet, uden at de kunde sige, at de havde Forudsætningen om en anden Fællesforfatning; thi de havde slet Intet at bygge denne Forudsætning paa, allermindst første Gang, da man maatte antage, at Fællesforfatningen kunde blive forelagt af et Ministerium, som man havde meget mere imod end imod det nuværende. Naar man derimod for tredje Gang giver Samtykke til den Form for Danmarks fremtidige Grundlov, som foreligger, saa kan der ikke i formel Henseende gøres det mindste Angreb paa den danske Rigsdag, naar den nægter sit Samtykke til denne Indskrænkings Krafttrædelse; thi angaaende dette Punkt har den taget et Forbehold og er ifølge dette sit Forbehold berettiget til at tage Hensyn til et forelagt Udkast til Fællesforfatningen. I dette Dieblis er det fra vort Standpunkt en reen

Tilfældighed, at dette Udkast er os bekendt; dersom det var gaaet, som det synes at have været forudsat i de tidligere Vota, saa vidste vi nu aldeles ikke, hvorledes Fællesforfatningsudkastet vilde see ud; vi havde desuden den samme Uvisshed om Ministeriet og kunde altsaa risikere et meget værre Udkast end det, der foreligger. Jeg troer altsaa, at den hele Betragtningssmaade, hvorved den ærede Landstingsmand søgte at rejsfordiggjøre en Afviselse fra de tidligere Afstemninger, paa ingen Maaade svarer til sit Diemed, allermindst for de Rigsdagsmand, der selv personligt tidligere have voteret for, hvad der nu foreligger.

Drieser: Næst at henholde mig til, hvad der er yttret af det ærede Medlem, der idag første Gang i denne Sag har taget Ordet, og med hvem jeg uagtet det, der fra en anden Side derimod er anført, maa erklære mig enig, finder jeg mig navnlig opfordret til at tage Ordet med Hensyn til den ggentagne Paastand, at et Medlem, som forrige Gang havde stemt for Grundlovsforandringernes Vedtagelse, nu ikke consequent kunde stemme derimod. Jeg antager, hvad allerede for en Deel er blevet anført, at, idet der foretages nye Valg, maa Betydningen af Grundlovens Bestemmelse i denne Henseende være, at, hvad enten Rigsdagens Medlemmer blive gjenvalgte eller ikke, maa den nye Rigsdag have Ret til, uden at kunne siges at være inconsequent, at antage det Modsatte af, hvad der tidligere har været antaget. Naturligvis vil Rigsdagen, naar den kommer til et modsat Resultat af, hvad den tidligere har antaget, have Grunde for samme. Dette er ogsaa Tilfældet her og i denne Henseende samstemmer jeg med det Medlem, der først havde Ordet, at Fællesforfatningsudkastet, der er Rigsdagen bekendt, ikke er fyldestgørende de Grundlovsforandringer, Rigsdagen to Gange har vedtaget. Og hvad bliver Følgen, hvis vi, som den første Taler vil, paa dette sidste Stadium forkaste Grundlovsforandringerne? Den, at vi vende tilbage til Kundgjørelsen af 28de Januar 1852. Men ved at vende tilbage dertil vil Rigsdagen vinde et Terrain, som den har opgivet. Ifølge Kundgjørelsen skal Grundlovs-